

La frase del dia

“El futur de la humanitat va lligat al fet de prevenir pandèmies”

Bonaventura Clotet, CAP DEL SERVEI DE MALALTIES INFECCIOSES DE L'HOSPITAL TRIAS I PUJOL

El conte

Josep N. Santaaulàlia

Ara és sempre

Quan arribo al mas, els gossos m'envolten, remenen la cua i em llepen les mans. Alertat pels lladrucs, en Boris baixa a l'era. Hem quedat que l'ajudaria a podar els ceps de la vinya.

En Boris té tot l'aire d'un pagesot de les estepes russes: alt i gros, rudes manasses, galtes vermelles, ulls plens de múrria i alegre bonhomia. De jove, les orelles, més grosses del compte, li sobresortien d'entre els cabells. Ara és força calb, i porta ulleres. En abraçar-lo, li noto amb la mà, a l'esquena, la protuberància metàl·lica amb què un cirurgià va restaurar-li una vèrtebra trinxada per una bala de palla de 250 quilos. A un altre potser li hauria trencat l'espina, però el gran Boris va resistir l'impacte. Ara en fa conya.

—Soc un ferit de bala!

Agafem dues podadores i caminem cap a la vinya, a un tirat de pedra del mas. És una petita vinya d'autoconsum, amb quatre fileres de ceps, amb les tòries dretes, ara sense raïms ni pàmpols.

En Boris va fer de pagès molts anys, fins que va abandonar les terres i el bestiar per entrar de cap de magatzem en una de les indústries més importants de la comarca.

—Vaig abandonar les vaques pels toros—sol dir.

Un cop reconverit en cap de magatzem, va trobar temps (i un fotimer de vots) per ser elegit batlle del seu poble.

Ja a la vinya, m'ensenya com podar els ceps. Amb la podadora llarga, jo tallaré les tòries a un pam per damunt dels nusos, i ell, tot darrere, amb la podadora petita, anirà fent la part més fina de la poda.

—Som-hi!

Tot podant, parlem del Procés. Divaguem sobre com ens sembla que acabarà, tot plegat. Com tants altres batlles de Catalunya, en Boris està empaperat per la fiscalia pel crim d'haver col·laborat en la consulta del 9-N. Veurem com evoluciona la cosa. Si el president Puigdemont convoca un referèndum d'autodeterminació, el meu amic pensa fer mans i mànigues per posar-hi el seu gra de sorra des de l'ajuntament. No-

més faltaria! Li dic que, si mai l'empresonen, ja li portaré algun entrepà al presidi. I a més li faré la verema, si cal. Fins i tot me li puc beure el vi. Ep, si és que no m'han engarjolat a mi, també.

—Tot podria passar—diu—, en aquesta Espanya tan democràtica.

De tant en tant em quedo amb la boca i la podadora badades, contemplant els cims nevats de la llunyania. Darrere els geps foscos del Mont, el pic de les Bruixes i el Comanegra, s'aixeca un imponent ventall de crestes blanques: el Canigó, el Costabona, els dos Grans de Fajol, el Bastiments i el Puigmal.

No soc gaire xerraire, jo. En Boris, en canvi, és un conversador de raça. Sempre en té alguna per dir. Reflexions, anècdotes, records, projectes... Com a narrador d'acudits no té rival.

Es gira un vent fred. Serà tramuntana? En Boris m'assenyala, enllà dels camps, un marge davant d'un bosc.

—L'hivern, abans, era el temps més escaient per cremar els marges. Quan bufava un alè de tramuntana, el pare i jo enceníem les bardisses d'aquell marge, veus? Com que el vent bufava cap aquí, no hi havia perill de calar foc al bosc. Jo duia un sac de palla i la forca, i el pare, l'estassabarders i un sarró amb una mica de sal i oli, i un parell de llesques de pa.

—I un bon tall de llonganissa?

—De menjar, res més. Per beure, això sí, una quarterola de vi petit. El pare estassava les bardisses, que jo anava apilant amb la forca. En acabat, posàvem palla seca a sota el bardissam i enceníem un misto. Amb la manxa de la tramuntana, les bardisses cremaven i espetegaven de valent, mentre el pare les anava aixafant perquè la flama calés pertot. Llavors, jo em ficava al bosc, arrancava alguns branquillons de bruc i, amb la navalleta, els afillava per ferne punxons.

En Boris deixa de podar i es redreça. Em mira amb els seus ulls sorneguers, de color incert.

—Al cap d'una estona, sota les bardisses

cremades se sentia xiuuuu-xiuuuu. Saps què era?

Aixeco les celles. No.

—Els cargols que es rostien sota les pedres.

—Redeu!

—Quan tot es refredava una mica, el pare es ficava entre el fum i la cendra, i amb moviments ràpids de la mà regirava les pedres roents i recollia els cargols, que posava al sac. Després els abocava sobre una llosa i ens els cruspíem amb pa, tot punxant-los amb els punxons de bruc. Salats i amanits amb quatre gotes d'oli, eren (o m'ho semblaven) els millors cargols del món. Pensa que havien dejunat un parell de mesos als seus amagatalls... Podem les tòries durant una estona més. No puc treure'm del cap els pobres cargols xiulaires.

Quan torno a aixecar

la vista, el sol ja s'acosta a la carena del Ginestar. Ara el vent és més fred.

—Pleguem?—diu en Boris.

Encara falten alguns ceps, però ja ho rematarem demà.

Tornem al mas, xino-xano, amb els gossos jugant i empaitant-se al voltant nostre. Sota la claror lívida de la posta, la neu dels cims es tornassola en rosa.

En Boris em fa entrar al celler i m'emplena una ampolla amb vi novell. De l'última verema, n'han sortit dos-cents litres. No

tants com esperava: va fer un estiu massa sec. Tasto el vi, xarrupant directament de l'ampolla. És aspre i fort.

—El meu vi—exclama en Boris— fa sortir pèls al pit!

Tornem a l'era, i pujo al cotxe. Adeu, noi! Ja fosqueja. En un racó de cel, dos núvols s'escalfen sobre les últimes brases del vespre.

(Del llibre Ara és sempre, encara inèdit, dietari sense dates de l'any 3 abans de la plaga)

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

